

Chambre des Représentants

SESSION 1964-1965

17 DÉCEMBRE 1964

PROPOSITION DE LOI

relative au régime d'assurance obligatoire
contre la maladie et l'invalidité.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

En déposant la présente proposition de loi relative au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité, les auteurs entendent apporter une modification qu'ils estiment essentielle, à certaines dispositions de l'article 22 de la loi du 9 août 1963 relative au même objet.

En effet, le cinquième alinéa de cet article 22 confie au Roi le soin de déterminer le minimum et le maximum des cotisations personnelles dont sont redevables les travailleurs indépendants visés à l'alinéa premier.

Par application de cette disposition de la loi, l'arrêté royal du 30 juillet 1964 instaure un régime de cotisations personnelles calculées en fonction du revenu professionnel imposable des assujettis.

Il appert cependant que cette disposition ne correspond pas à la volonté clairement exprimée des travailleurs indépendants. Elle néglige, par ailleurs, les impératifs d'une organisation administrative rationnelle du régime envisagé. À ce double titre, la fixation de cotisations calculées en fonction des revenus professionnels imposables tend à rendre la législation du 9 août 1963 impopulaire auprès du groupe social dans l'intérêt duquel le Parlement avait décidé de légiférer.

Les auteurs estiment qu'il n'est pas sans utilité de rappeler qu'à la demande du Gouvernement, le groupe de travail, chargé de l'étude d'un statut social pour les travailleurs indépendants, avait donné, en août 1962, un avis circonstancié en la matière. Cet avis, rendu à l'unanimité, préconisait la fixation d'une cotisation forfaitaire unique pour tous les assujettis visés. Il fournissait en outre une abondante justification de cet avis unanime.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1964-1965

17 DECEMBER 1964

WETSVOORSTEL

betreffende de regeling inzake verplichte ziekte-
en invaliditeitsverzekering.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Met dit wetsvoorstel betreffende de regeling inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering wensen de stellers een door hen noodzakelijk geachte wijziging aan te brengen in het bepaalde in artikel 22 van de wet van 9 augustus 1963 betreffende hetzelfde onderwerp.

Het vijfde lid van dit artikel 22 verleent de Koning immers de bevoegdheid het minimum en het maximum te bepalen van de persoonlijke bijdragen die de in het eerste lid bedoelde zelfstandigen moeten betalen.

Ter uitvoering van deze wetsbepaling voert het koninklijk besluit van 30 juli 1964 een stelsel van persoonlijke bijdragen in, die worden berekend naar verhouding van het belastbare bedrijfsinkomen van de verzekeringsplichtigen.

Deze bepaling blijkt evenwel niet te beantwoorden aan de door de zelfstandigen duidelijk uitgesproken wens. Zij houdt overigens geen rekening met de imperatieven van een rationeel opgevatte administratieve organisatie der overwogen regeling. Een en ander heeft ten gevolge dat de vaststelling van de bijdragen op de voet van het belastbare bedrijfsinkomen de wetgeving van 9 augustus 1963 allesbehalve populair maakt bij de sociale groep in welker belang het Parlement de wet wenste te maken.

De stellers menen er te moeten aan herinneren dat de met de studie van een sociaal statuut voor de zelfstandigen belaste werkgroep op verzoek van de Regering in augustus 1962 een omstandig verslag ter zake heeft uitgebracht. Dit eenparig gegeven advies sprak zich uit voor de vaststelling van een enkele forfaitaire bijdrage voor alle beoogde verzekeringsplichtigen. Ook gaf het een uitvoerige verantwoording van dit eenstemmig genomen advies.

Les auteurs insistent tout particulièrement sur cet aspect du problème qui ne peut être perdu de vue, car il reflète très exactement la position de principe de l'ensemble du groupe social envisagé.

Ils estiment, par conséquent, que les circonstances particulières qui ont incité une minorité des membres du groupe de travail à modifier son attitude lors de travaux ultérieurs, ne peuvent prévaloir contre cette volonté unanimement manifestée en 1962.

Ils rappellent que, lors de ces travaux ultérieurs, la minorité en question changea son attitude, non pas en raison d'une volonté de modifier le principe sur lequel l'avis unanime était basé, mais bien en raison du fait que « les dispositions légales et réglementaires intervenues depuis lors en matière d'allocations familiales, d'une part, en matière de pension, d'autre part, ne reflètent pas ou reflètent insuffisamment les premières propositions du groupe de travail » (rapport au Gouvernement, p. 12).

Le changement d'attitude de la minorité fut donc dicté par des considérations étrangères au régime qui nous occupe, et ne peut être invoqué, dès lors, contre le principe que seule une cotisation forfaitaire unique demeure justifiable dans le chef de la présente législation.

Les auteurs souhaitent, dès lors, que le respect de ce principe soit consacré dans les textes légaux.

Leur proposition trouve d'ailleurs suffisamment appui dans la pratique de la législation.

Ils constatent en effet qu'en application des dispositions de l'article 22 de la loi du 9 août 1963, le Roi a fixé des cotisations par tranches, basées sur les revenus professionnels impossibles. Soucieux d'allier les impératifs de l'équité aux dispositions légales prévoyant un maximum et un minimum de cotisation, l'arrêté royal du 30 juillet 1964 élaborait un système compliqué dont les développements ne furent possibles qu'au détriment d'une organisation administrative rationnelle du régime. Il est certain, par ailleurs, que les complications résultant nécessairement de ces dispositions sont de nature à englober, à des fins purement administratives, des montants importants qui pourraient être affectés plus utilement à la couverture des risques et, par là même, au soulagement de misères dont le législateur entendait faire l'objet de son intervention.

Il est remarquable de constater, à cet égard, qu'en raison de cette situation notamment, une importante organisation agricole, antérieurement favorable à la cotisation reliée aux revenus professionnels, a décidé de reconsidérer son attitude. Les partisans de cette dernière formule, déjà minoritaires en 1963, voient ainsi leur importance sérieusement diminuée par rapport à la masse grandissante des promoteurs de la cotisation unique et forfaitaire. La volonté des intéressés ne peut donc plus être mise en doute.

Les auteurs invoquent par conséquent, à la fois l'intérêt administratif et financier du régime, ainsi que la volonté des intéressés, à l'appui de leur initiative.

Telle est, la teneur de la proposition qui est soumise à vos délibérations.

De stellers beklemtonen voornamelijk dit aspect van het probleem, dat niet uit het oog mag worden verloren, daar het zeer juist het principiële standpunt van de gehele betrokken sociale groep weergeeft.

Dientengevolge zijn zij van mening dat de bijzondere omstandigheden, die een minderheid van de leden van de werkgroep ertoe hebben gebracht hun standpunt bij de latere werkzaamheden te wijzigen, niet kunnen opwegen tegen de wens die in 1962 eenparig was uitgesproken.

Zij herinneren eraan dat de voornoemde minderheid tijdens de verdere werkzaamheden haar houding heeft gewijzigd, niet met de bedoeling het beginsel, dat aan het eenparig advies ten grondslag lag, te wijzigen, doch door de omstandigheid dat « de sedertdien genomen wettelijke en uitvoeringsbepalingen inzake gezinsbijslagen, enerzijds, en inzake pensioenen, anderzijds, de eerste voorstellen van de werkgroep niet of onvoldoende weergeven » (verslag aan de Regering, blz. 12).

De verandering in de houding van de minderheid was dus ingegeven door overwegingen die met de onderhavige regeling niets gemeens hebben. Derhalve kan zij niet worden ingeroepen tegen het beginsel, dat alleen een algemene forfaitaire bijdrage in het kader van deze wet gerechtvaardigd is.

De stellers spreken dan ook de wens uit dat dit beginsel in de wet wordt vastgelegd.

Hun voorstel vindt trouwens voldoende bevestiging in de toepassing van de wet.

Zij constateren immers dat de Koning, bij toepassing van het bepaalde in artikel 22 van de wet van 9 augustus 1963, de bijdragen in tranches heeft vastgesteld, hierbij steunend op de belastbare bedrijfsinkomsten. Billijkheidshalve en rekening houdend met de wettelijke bepalingen, waarbij een maximum- en een minimumbijdrage wordt vastgelegd, heeft het koninklijk besluit van 20 juli 1964 een ingewikkeld stelsel ingevoerd waarvan de toepassing geschiedt ten nadele van een rationeel opgevatte administratieve organisatie van de regeling. Het is bovendien zeker dat — ten gevolge van de ingewikkelde toestanden die uit deze bepalingen onvermijdelijk zullen voortvloeien — thans aanzienlijke bedragen voor louter administratieve doeleinden nodig zullen zijn, welke anders nuttiger hadden kunnen worden besteed, met name om de risico's te dekken en derhalve ook om de ellende te lenigen, wat juist de bedoeling was van de wetgever.

In dit verband zij er de aandacht op gevestigd dat — vooral ten gevolge van deze toestand — een belangrijke landbouworganisatie, die het vroeger eens was met de koppeling van de bijdrage aan de bedrijfsinkomsten, thans heeft besloten haar houding te herzien. Het aantal voorstanders van de koppeling, die reeds in 1963 in de minderheid waren, vermindert dus aanzienlijk ten aanzien van de steeds groeiende massa aanhangers van een enkele forfaitaire bijdrage. De wil van de belanghebbenden kan dus niet meer in twijfel worden getrokken.

Tot staving van hun initiatief beroepen de indieners zich bijgevolg én op het administratieve en financiële belang van de regeling, én op de wens van de belanghebbenden.

Dit is de strekking van het wetsvoorstel dat aan uw beraadslagingen wordt onderworpen.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

L'article 22, cinquième alinéa, de la loi du 9 août 1963, instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité, est modifié comme suit :

« Le Roi détermine, en respectant les formes prévues au premier alinéa de cet article, le mode de perception ainsi que le montant forfaitaire de la cotisation dont sont redevables les personnes visées à l'alinéa premier, 1°, de cet article. »

10 novembre 1964.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Artikel 22, vijfde lid, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, wordt gewijzigd als volgt :

« De Koning bepaalt, met inachtneming van de in het eerste lid van dit artikel voorgeschreven vormen, de wijze van inning alsmede het forfaitaire bedrag van de bijdrage die in het eerste lid, 1°, van dit artikel genoemde personen verschuldigd zijn. »

10 november 1964.

G. CUDELL — E. E. JEUNEHOMME — A. SERVAIS.